

Прилѣпъ.

Единъ зименъ день Митко се качи на таваня да си търси игралата. Слѣдъ малко той слѣзе отъ таваня и запъхтенъ завика:

— Мамо! мамо! Ела да видишъ чудна мишка. Окачила се на таваня близо до коминия за заднитѣ си крака, обѣсила се съ главата надолу и не шава! Вземи я, мамо, да я разгледаме.

Майка му се качи на таваня заедно съ Митко и се завърна съ единъ прилѣпъ въ ржка. Тя сложи прилѣпа на масата и каза на Митко:

— Това не е мишка, а прилѣпъ. Ти си виждалъ мишка, вижъ сега и прилѣпъ.

При тѣзи думи тя разтвори крилата на полузамръзналия прилѣпъ и го посочи на Митка отъ всички страни. Митковото очудване нѣмаше край. Най-много се чудѣше той на крилата на прилѣпа и очитѣ му. Крилата му бѣха направени отъ гола, мазна кожа, обтегната между дългитѣ прѣсти на прѣднитѣ му крака. Сжщата тази кожа залавяше и заднитѣ крака и опашката на прилѣпа.